

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. София , 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на седми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

в присъствието на прокурора Даниела Иванова Попова (Апелативна специализирана прокуратура)
като разгледа докладваното от Александър Желязков Наказателно дело за възобновяване № 20211000600421 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на адвокат С. И., защитник на осъденото лице Н. Й. П., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 7133/2019 г. по описа на СРС; ВНОХД № 2270/20 г. по описа на СГС.

С Присъда № 293408 от 04.12.2019 г., постановена по НОХД № 7133/2019 г. по описа на СРС, Н.О., 5-ти състав, Н. Й. П. е признат за виновен в това, че на 25.01.2017 г., около 10:30 часа, в магазин „Мания”, находящ се в гр. София, ж.к. „Дружба”, ул. „Илия Бешков” № 12, чрез извиване на дясната ръка на К. К. СТ. зад гърба, му е причинил средна телесна повреда, изразяваща се в предна луксация /изкълчване/ на дясна раменна става, като луксацията на дясната раменна става реализира медико-биологичния признак на трайно затруднение в движението на десен горен крайник за период повече от един месец - престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 54, ал. 1 НК е осъден на наказание „лишаване от свобода” за срок от 2 /две/ години, при първоначален „общ” режим.

По жалба, подадена от подсъдимия СГС е образувал ВНОХД № 2270/2020 г., изменил присъдата в частта размера на наложеното наказание, като определил наказание ЛС

в размер на една година и шест месеца, изпълнението на което е отложил, на основание чл. 66, ал. 1 НК, за изпитателен срок от три години, а в останалата част потвърдил присъдата.

Според защитника на осъдения П. в хода на делото пред двете редовни инстанции са били допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с дейността на съда по анализ и оценка на доказателствата. В тази насока адв. И. излага пространни доводи, като твърди, че съдът в двете редовни инстанции се е предоверил на показанията на една група свидетели, приети като „незаинтересовани“, за сметка на други свидетелски показания, които разколебават обвинителната теза. Развиват се съображения за възможно повлияване върху свидетели, които са били служители в търговския обект, в който е възникнал инцидентът.

Като отделно процесуално нарушение се сочи отказът на въззивния съд да допусне повторен разпит на вещите лица в състава на тричленната съдебномедицинска експертиза. Цитират се отговори на тези вещи лица, дадени в о.с.з. пред районния съд, които са разтълкувани в смисъл, че увреждането, претърпяно от пострадалия може да се получи по начин, различен от описания в обвинителния акт и действията, вменени на осъдения П.. Изтъкват се данни по делото за съвместно падане на осъдения и пострадалия на земята, при което е било възможно причиняване на увреждането на частния обвинител С..

Формулирано е искане за възобновяване на наказателното производство и признаване на Н.П. за невиновен по внесеното му обвинение, алтернативно- за връщане на делото за ново разглеждане пред първостепенния или въззивния съд.

Препис от искането е връчен на СРП и частния обвинител.

В съдебно заседание пред САС осъденото лице Н.П., редовно уведомен с връчване на препис от искането за възобновяване, се явява лично. Явява се и упълномощен от него защитник – адвокат С. И., който по същество поддържа изцяло всичко изложено в искането за възобновяване. Пледира пред апелативния съд да се произнесе с решение, с което да бъде уважена молбата за възобновяване на наказателното дело. Според защитника присъдата на СРС и постановеното решение на СГС са незаконосъобразни, постановени при нарушения на закона изразяващи се в игнориране от страна на двата съдебни състава на свидетелските показания на една група свидетели- на служители в магазин „Мания“, в които са работели и осъденият Н.П., както и управителят на магазина С. П.. Според адв. И. съдът в двете редовни инстанции не е извършил обстоен и всеобхватен анализ. Същевременно на показанията на свидетелите от другата обособена група - клиентите на магазина, е била придадена доказателствена сила на изложената от тях информация

Защитата акцентира и на изразеното експертно становище на д-р К. А. С., изложено в заключението на назначената тройна съдебно-медицинска експертиза, в която се казва, че луксацията на дясната раменна става на пострадалия К.С. може да се получи при падане върху ръката, а при издърпване ръката назад няма как да се получи, тъй като рамото отива напред. Според адвокат И. това становище на вещото лице напълно кореспондира с дадените показания от служителите в магазина. Поддържа се от защитника, че осъденият Н.И. изобщо не е присъствал в началния момент на конфликта, а впоследствие просто е

разтървал двете лица. Въззивният съд, според него е проявил формален подход при проверка правилността на първоинстанционната присъда.

С оглед на тези съображения защитникът пледира за възобновяване на наказателното производство и оправдаване на осъдения в рамките на фактическите положения, приети в присъдата. Алтернативно, пледира за връщане на делото за ново разглеждане.

В лична защита осъденият П. заявява, че поддържа изцяло заявеното от адвоката, не е извършил деянието, за което е осъден.

Прокурорът от САС предлага на съда да остави молбата за възобновяване без уважение, като изтъква, че с присъдата на СРС осъденото лице Н.П. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 129 от НК, след което съдебният акт е ревизиран от СГС, като не са намерени допуснати съществени процесуални нарушения или нарушения на материалния закон. Според представителя на обвинението тези актове са правилни и законосъобразни, поради което молбата за възобновяване на наказателното производство се явява неоснователна.

В упражняване правото си на последна дума осъденият П. моли съда да бъде оправдан или делото да бъде върнато за преразглеждане.

Искането за възобновяване е подадено от процесуално легитимираното лице по чл. 420, ал.1 НПК, в срока по чл. 421, ал.1 от НПК и е процесуално допустимо, а разгледано по същество се явява *неоснователно*.

За да се произнесе, първоинстанционният СРС, въз основа на събраните по делото в съдебната фаза и приобщените от ДП доказателства е възприел като установена, следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Н.П. работил като продавач-консултант в магазин „Мания“, находящ се на адрес гр. София, ж.к. Дружба, ул. „Илия Бешков“ № 12.

На 25.01.2017 г. в горепосочения магазин имало ново зареждане, поради което свидетелите К. К. СТ. и М. М. М. отишли рано сутринта пред магазина, изчаквайки неговото отваряне в 09:00 часа. Двата били първите клиенти, които след като магазинът отворил започнали да пазаруват. Сред клиентите в магазина същия ден били свидетелите М. Г., А. П., К. У., С. Ф., М. М. и Е. В.. Повече от час С. и М. избирали стоки от магазина и след като приключили с пазаруването се наредили на опашката на касата, за да заплатят покупките.

Наред с това, С. решил да заяви рекламация на две блузи, закупени предната седмица от същия магазин, които имали дефект. Той отишъл на касата и ги показал на касиерката – св. Д. И.а, с искане да ги замени. Свидетелката И.а го насочила към управителя на магазина – свид. С. О. П., който стоял зад щанда с касите на магазина. Свидетелят С. отишъл при управителя и двамата започнали да спорят за блузите. Спорът между двамата ескалирал и прераснал във физическа разправа, като свидетелите С. и П. започнали да се бутат. Последвала и размяна на удари. Двата се хванали за дрехите, започнали да се дърпат, загубили равновесие и паднали на земята, като продължили да се бутат и посягат един на друг. В този момент се намесили подсъдимият П., който се приближил в гръб към свидетеля

С., хванал го за дясната ръка издърпал я силно назад и я извил зад гърба му, като продължавал да го дърпа за ръката, след което държейки го, го изритал. Подсъдимият П. преустановил действията си, тъй като се насъбрали доста клиенти от магазина. След това свидетелят С. се изправил и заедно със свидетеля М. се насочили към изхода. Докато се придвижвал към изхода, свидетелят С. се ударил в метална разделителна врата. След като напуснали магазина, той се оплакал на свидетеля М., че много го боли дясната ръка и, че тя му е „извадена“, като го боляла и главата. Свидателят М. позвънил на тел. 112 и съобщил за инцидента. На място били изпратени полицейски служители от 08 РУ-СДВР и екип на ЦСМП. Свидателят С. бил откаран в УМБАЛ „Света Анна“ за извършване на преглед и оказване на медицинска помощ.

Видно от заключението на изготвената по делото СМЕ, свидетелят К. К. СТ. е получил следните травматични увреждания: кръвонасядане и оток на челото в ляво; кръвонасядане и оток на лявата скула, повърхностна охлузна рана и кръвонасядане по гърба на носа, състояние след травматичен кръвоизлив; кръвонасядане на двете колена; контузия на дясното рамо и луксация /изкълчване/ на дясната разменна става. Механизмът на получаване на изкълчването на раменната става е силно дърпане на лакътя и едновременно с това извиване на същата. Луксацията на дясната раменна става причинява затруднение в движението на десния горен крайник за период повече от един месец.

При извършена въззивна проверка на присъдата по въззивна жалба на защитника на подсъдимото лице, Софийския градски съд изцяло е възприел така установената от първия съд фактическа обстановка.

В производството по възобновяване на наказателни дела по искане на осъденото лице, съдът следва да се произнесе само по заявените оплаквания на лицето, като по аргумент на чл.426 вр.с чл.347, ал.1 от НПК, съдът дължи обсъждане за законосъобразността на сочените от осъдения процесуални действия, съставляващи според него съществени процесуални нарушения, както и да прецени налице ли е нарушение на материалния закон. В това извънредно съдебно производство правомощията на аперативния съд да се произнесе по искане за възобновяване по чл. 422, ал.1, т.5 от НПК са законодателно очертани и ограничени до касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1-3 от НПК. Съдът не може да събира доказателства и да възприема нови фактически положения, като преценката му по фактите е лимитирана в обхвата на фактите, приети с влязлата в сила присъда. С оглед на изрично заявените възражения за допуснати нарушения в доказателствената дейност на съда в двете редовни инстанции от страна на вносителя на искането, при осъществяваната извънредна проверка се поставя въпросът, дали изводите на решаващия съд почиват на съвкупна преценка на доказателствените материали, дали последните са оценени поотделно, в логическата им връзка и съобразно действителното им съдържание, без изопачаване; както и дали противоречието между тях е обяснено, кои противоречиви доказателствени материали се кредитират.

В искането за възобновяване са наведени оплаквания в следните насоки:

1. Необсъждане на всички доказателства по делото в тяхната съвкупност, negliжиране на една част от тях за сметка на други. В тази връзка се твърди липса на пълноценен анализ на показанията на една обособена група свидетели – служители на търговския обект, в който се е осъществило деянието; неправилен анализ на заключението на съдебномедицинската експертиза и в частност на становището на в.л. д-р А., че /според защитата/ инкриминираното телесно увреждане, изразяващо се в луксация на раменна става, не би могло да се причини по възприетия от съда механизъм.

2. Наличие на допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в отказ на въззивната инстанция да допусне и проведе повторен разпит на вещите лица в състава на СМЕ с цел отстраняване на противоречия относно механизма на причиняване на увреждането.

Софийският апелативен съд, след запознаване с материалите по делото намира, че и двете оплаквания, изложени от осъденото лице и поддържани от защитника му, се явяват неоснователни.

На първо място, следва да се изтъкне, че правомощието на съда в извънредното производство, визирано в чл. 425, ал.1т.2 от НПК, а именно – да оправдае подсъдимия в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда, когато са налице основания по чл. 24, ал.1, т.1 от НПК, не може да бъде упражнено в конкретния случай. Приетата с присъдата на СРС и описана по-горе фактическа обстановка изрично визира именно осъдения Н.П. като извършител на деянието, както и характеризира уврежданията като съставомерна средна телесна повреда по чл. 129, ал.2 от НК. Апелативният съд в производството по възобновяване не разполага с процесуално правомощие да приема нови фактически положения. Съответно, основание за оправдаване на подсъдимия би било налице само, ако от приетите от съда в редовните съдебни инстанции фактически положения не може да се изведе категорично, че е извършено от него съставомерно деяние или същото, макар и извършено, не съставлява престъпление. Ето защо, искането за възобновяване на производството с последващо оправдаване на подсъдимия се явява неоснователно.

На второ място, Софийският апелативен съд не намира никакви основания, в рамките на компетентността си, да приеме наличие на допуснато от районния или градския съд съществено процесуално нарушение при анализ и оценка на доказателствата, които да обуславят възобновяване на наказателното производство. В искането за възобновяване, депозирано от осъденото лице, са наведени твърдения за допуснати нарушения в доказателствената и оценъчна дейност на съда в първата и въззивната инстанция. САС се увери, че действително в мотивите на присъдата постановено по НОХД № 7133/2019 г. съставът на СРС е извършил анализ на доказателствата, който не се отличава с

необходимата подробност и изчерпателност. Това нарушение не се явява съществено и е изцяло отстранимо от въззивната инстанция, явяваща се такава по фактите и правото. Въпреки това, следва да се отбележи, че съдът в първата инстанция е положил нужните процесуални усилия да отграничи доказателствените източници и да обособи гласните доказателствени средства в две групи. В едната група е поставил служителите на магазин „Мания“ – свидетелите Н. А., Д. И.а, С. П., Г. И. и С. К. /последният собственик на магазина/. Във втората група свидетели съдът е поставил свидетелите М. М., К. У., С. Ф., М. М. и Е. В.. С основание районният съд е кредитирал свидетелските показания на лицата от втората група, тъй като същите непосредствено са възприели случилото се и нямат никаква връзка с участниците във възникналия инцидент, с изключение на св.М.. Нещо повече, св. У. и св.Ф., макар и да не изразяват добронамерено отношение към пострадалия св.К.С., са изложили твърдения, които напълно кореспондират с тези на самия С., както и на св.М..

В мотивите на присъдата съдът в първата инстанция се е позовал на заключението на съдебно-медицинските експертизи, като се е задоволил да отбележи, че от същите се установява характерът на увреждането и механизмът на неговото причиняване.

В осъществяване на правомощията си за цялостна проверка на присъдата, въззивната инстанция е отстранила нарушенията, допуснати от първата инстанция, свързани с пълноценността на изложените мотиви. Въззивният съдебен състав е извършил твърде обстоен прочит, анализ и съпоставка на наличните доказателствени източници. За да приеме на свой ред, както и първия съд, че свидетелските показания на св.С., М., У., Ф., М. и В. кореспондират с констатациите в заключението на съдебномедицинските експертизи, както и с писмените доказателства, градският съд не е подминал без обсъждане и съвкупна преценка /съпоставка/ нито един източник. Оплакването на защитата на осъдения в насока, че съдът е negliжирал свидетелските показания на другата група свидетели – служители на м-н „Мания“ е неоснователно. Напротив – извършеното от СГС обсъждане на тези показания е твърде пространно и детайлно. Въззивният съд не е възприел лаконичния подход на първата инстанция при оценката относно доказателствената стойност на показанията на свидетелите А., И.а, П. и К., при което, на стр.4-5 от решението си е предприел диференциран анализ на същите и последваща съпоставка с останалите доказателства и доказателствени средства. Отчетено е, че показанията на тези свидетели не се отличават с конкретика и почиват на косвени и непълни възприятия. Същевременно, твърденията на свидетелите У., М., Ф., М. и В. са основани на непосредствено лично възприемане на случилото се. Крайният решаващ извод на съда във втората редовна инстанция почива на пълноценно проявена оценъчна дейност.

Също толкова подробно и аргументирано, СГС е обсъдил и заключенията на назначените съдебномедицински експертизи. Възражението на защитника на осъденото лице относно неизясняване механизма на причиняване на увреждането е било заявено пред въззивния съд и е получило изчерпателен отговор в решението. В съдебния акт съставът на градския съд убедително е защитил становище, че изразеното от вещото лице д-р С. не е в

противоречие с изготвената експертиза, нито разколебава обвинителната теза. В обвинителния акт е вменено на Н.П., че издърпал ръката на пострадалия, но и я извил зад гърба му, като именно това извиване на ръката на пострадалия зад гърба му е в причинно-следствена връзка с изкълчването на раменната става. Отчетено е съвпадане в експертните мнения на вещите лица по първоначалната и допълнителната съдебномедицинска експертиза по отношение механизма на настъпване на увреждането, поради което и не се е налагал повторен разпит на вещите лица, както е настоявала защитата на подсъдимия. Възражението, изразено в искането за възобновяване в същия смисъл се явява неоснователно. С оглед приетите и кредитирани експертни заключения, с основание въззивната инстанция е приела за безспорно установено, че подсъдимият П. е причинил телесното увреждане чрез извиване на ръката на пострадалия зад гърба.

В обобщение, при извършената извънредна проверка на атакуваната присъда на СРС постановена по НОХД 7133/2019 г. и решение на СГС по ВНОХД № 2270/2020 г. Софийски апелативен съд не констатира неправилно приложение на материалния закон или допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което не са налице основанията по чл. 422, ал.1, т.5 и искането за възобновяване на наказателното производство следва да бъде оставено без уважение.

Водим от изложеното и на основание чл. 425, ал.1, т.1, във вр.с чл. 422, ал.1, т.5 от НК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Н. Й. П. за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 7133/2019 г. по описа на Софийски районен съд и по ВНОХД № 2270/2020 г. по описа на Софийски градски съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____